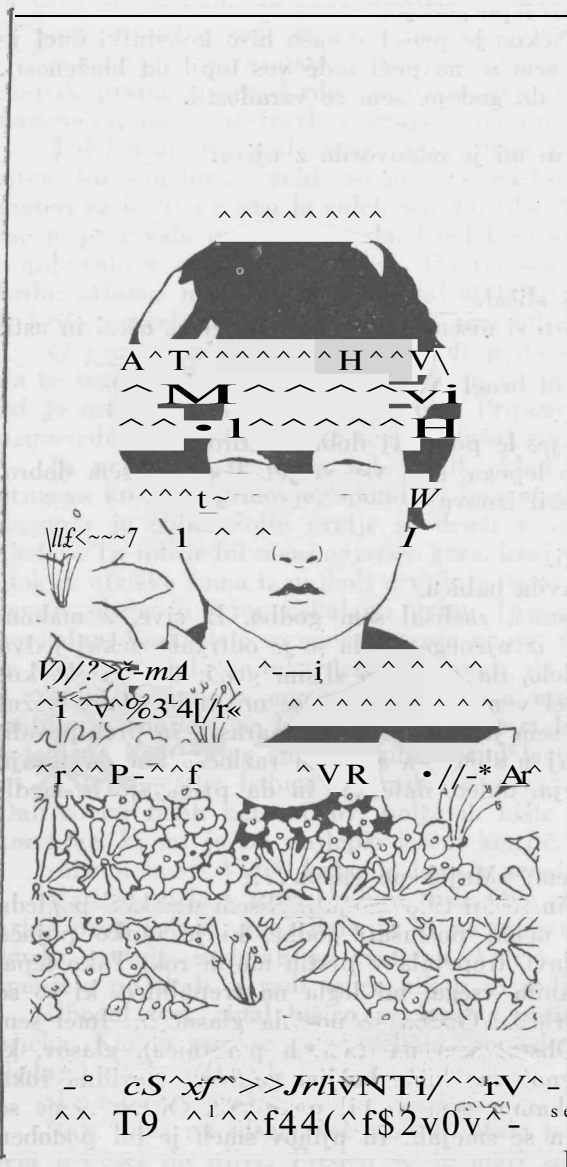


Bistriška:

Pesem otrokova.



Škrjančki nad razori
pojo, cvetice so nanizane
na zeleni vrvcici in polže
k solncu, drevje poje v
mladem brstju.

Mi otroci se igramo s
solncem, z rožami, z ze-
leno travo, in v tej igri
je naša mama.

Naše majčkene duše
iščejo pesmi, naše duše
stikajo za rožami, poslu-
šajo brstenje drevja. Kdo
bo zapel pesem, kdo bo
ukresal živo rozo, kao
^° dahnil tiho srečo v
mlado brstje — nam? —
Povej ti? Ne veš? —

Oči so ti zgubljene v
daljo, polodprte ustnice
drhte, roke so širom od-
prte. Povej — kdo? —
Kdo zapel, kdo ukresal,
kdo sejal!? Jaz pa vem!

Najlepše pesmi poje
moja mama, najljubše
cvetje daje moja mama,
najglobljo srečo seje mo-
ja mama...

mama najglasnejša pe-
najdivnejše cvet je,
najtišja sreča — meni in
tebi.

Mama je luč, ki nikoli ne ugasne v mojem srcu. Ona je svetnica
v oltarju mojega življenja, živa pesem mojih izpetih in še ne izpe-
tihMni; ona je največja sreča, najtišja lepota, najsvetlejša bogaslvo.

O mati! Ti velika svetnica, najmočnejša trpinka, ovenčaj moje
življenje! Daj srcu moč, daj duši luč, da te bo vedno ljubilo, nikdar
zatajilo, nikdar pozabilo!